

Knud Sørensen: **Køerne**

Hvis det ikke var for køerne
– de sortbrogede, de rødbrogede
og de små ensfarvede jersey –
hvis det ikke var for køerne,
ville vi ikke have
et grønt Danmark.
Vi ville ha korn, nåja,
dets egentlige farve er gul,
og korn er noget andenklasser,
der kun spises
af svin og af mennesker, nej
hvis det ikke var for køerne,
hvis ikke disse kødklumper
vadede rundt i græs til knæene
altid tæt sammen, altid
– næsten –
i takt, hvis det ikke var for køerne,
ville vi ikke have Danmark
som en grøn drøm om evighed.

Men hele tiden
er drømmen i fare:
Der er altid én ko,
der er anderledes, én ko

der fjerner sig fra flokken, én ko
der vender hovedet den anden vej, én ko
der æder, når de andre tygger drøv, én ko
der nærmer sig den besøgende
med tungen forrest indstillet på
at vise ru indladsenhed og søge
ud over sig selv, der er altid én ko
som står slikkende og snusende
og kigger langt ud over hegnet
og ønsker sig
et liv som ikke-ko, måske
som en høne i et bur
eller et svin på tredje etage
eller et menneske på fjortende, dér står den
uroelig, usikker, uvidende
om sin egen tyngde, dér står den
og holder i enden af et langstrakt
længselsfuldt muh,
når den fremmede går.

De rigtige køer
ligger inde i græsset.
De tygger drøv
sådan som køer altid
har tygget drøv.
De ser kun indad,

og de er grønne helt ind i sjælen.

De rigtige køer

er genfødte bønder,

det er for dem

græsset gror,

solen skinner

og regnen falder,

det er for dem årstiderne skifter,

så verden altid

er uforanderlig ny,

det er for de rigtige køer

som er genfødte bønder

– og for de rigtige bønder

som er genfødte køer.

©Knud Sørensen: *Hvad skal vi med solnedgangen?* Gyldendal, 1987. Udgivet efter aftale med forlaget og forfatteren.